

РЕЙ БРЕДЪРИ ХОРАТА ОТ ЗЕМЯТА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Който и да чукаше на вратата, явно нямаше намерение да спира.
Госпожа Ттт отвори ядосано.

— Е?

— Но вие говорите *английски*! — Мъжът на прага бе изумен.

— Говоря, каквото говоря — каза тя.

— И то чудесен *английски*!

Мъжът бе с униформа. Заедно с него имаше още трима, много неспокойни, много усмихнати, много мърляви.

— Какво искате? — сопнато попита госпожа Ттт.

— Вие сте марсианка! — Мъжът се усмихна. — Разбира се, думата ви е непозната. Това е земен израз.

Кимна към хората си.

— Ние сме от Земята. Аз съм капитан Уилямс. Кацнахме на Марс преди по-малко от час. И ето ни тук, *Втората* експедиция! Имаше и Първа, но не знаем какво се е случило с нея. Но както и да е, ето ни тук. А вие сте първата марсианка, която срещаме!

— Марсианка? — Тя вдигна вежди.

— Искам да кажа, че живеете на четвъртата планета от Слънцето, нали така?

— Много ясно — сопна се тя и ги изгледа подозрително.

— А ние — той притисна топчестата си розова длан до гърдите си — сме от Земята. Нали така, момчета?

— Точно така, сър! — в хор отвърнаха те.

— Това е планетата Тирр, ако искате да знаете истинското ѝ име — уведоми ги тя.

— Тирр, Тирр. — Капитанът се разсмя гръмко. — Какво *чудесно* име! Но, уважаема, как така говорите такъв чудесен английски?

— Не говоря, а мисля — каза тя. — Телепатия. Сбогом!

И затръшна вратата.

Миг по-късно ужасният човек отново чукаше.

Тя отвори и учудено попита:

— Сега пък какво?

Мъжът все още бе там, мъчеше се да се усмихне. Изглеждаше слисан. Протегна ръце.

— Мисля, че не *разбирате*...

— Какво? — озъби се тя.

Мъжът я изгледа изненадано.

— Ние сме от *Земята*!

— Нямам време — каза тя. — Днес ме чака много готвене, чистене, шиене и тъй нататък. Явно искате да видите господин Ттт; горе в кабинета си е.

— Да — объркано каза мъжът от *Земята* и примигна. — На всяка цена трябва да видим господин Ттт.

— Зает е — каза тя и отново затръшна вратата.

Този път чуването бе неприлично силно.

— Вижте какво! — викна мъжът, когато вратата отново рязко се отвори. Скочи вътре, сякаш искаше да я изненада. — Така не се посрещат гости!

— Леле, чистият ми под! — възкликна тя. — Кал! Махайте се! Щом сте дошли в дома ми, първо си измийте обувките.

Мъжът погледна смаяно калните си обувки.

— Сега не е време за такива баналности — рече той. — Мисля, че трябва да празнуваме!

Изглежда я дълго, сякаш гледането можеше да я накара да разбере.

— Ако заради вас са ми изгорели кристалните кифли, мислете му! Ще ви цапардосам с някое дърво! — възкликна тя и надникна в малката гореща фурна. Върна се зачервена, с потно лице. Очите ѝ бяха яркожълти, кожата — кафеникава; тялото ѝ бе слабо и бързо като насекомо. Гласът ѝ звучеше металически, остро.

— Изчакайте тук. Ще видя дали господин Ттт може да ви отдели малко време. По каква работа бяхте?

Мъжът изруга цветисто, сякаш го беше ударила с чук по ръката.

— Кажете му, че сме от *Земята* и че подобно нещо не се е случвало никога досега!

— Какво не се е случвало? — Тя вдигна кафявата си ръка. — Няма значение. Сега се връщам.

Стъпките ѝ отекнаха из каменната къща.

Отвън невероятно синьото марсианско небе бе горещо и неподвижно като водата на дълбоко тропическо море. Марсианската пустиня се задъхваше от жегата и над нея се издигаха трептящи вълни мараня. На склона на един недалечен хълм се бе килнала малка ракета. От нея към къщата идваха големи следи.

От горния етаж се чува спорещи гласове. Мъжете на прага се спогледаха, запристъпваха от крак на крак, чудеха се къде да даянат

ръцете си и оправяха коланите си. Някакъв мъжки глас се развика отгоре. Гласът на жената му отговори. След четвърт час хората от Земята започнаха да крачат нервно, не знаеха какво да правят.

— По цигара? — предложи един от тях.

Някой извади пакет и запалиха. Заизпускаха бавни струйки бял дим. Оправиха униформите си, нагласиха яките. Гласовете горе продължаваха да мърморят и да подвикват. Водачът на хората си погледна часовника и каза:

— Двайсет и пет минути. Какво ли става там горе?

Отиде до прозореца и погледна навън.

— Горещ ден — каза един от мъжете.

— Да — съгласи се друг в ленивия и топъл ранен следобед. Гласовете отгоре бяха преминали в мърморене, а сега съвсем замлъкнаха. В къщата не се чуваше нито звук, ако не се броеше собственото им дишане.

Измина цял час тишина.

— Дано не сме предизвикали някаква неприятност. — Капитанът направи няколко крачки и надзърна в дневната.

Госпожа Ттт бе там и поливаше цветята, растящи в средата на помещението.

— Знаех си, че съм забравила нещо — каза тя, когато видя капитана.

Пристъпи към кухнята.

— Съжалявам — каза и му подаде един лист. — Господин Ттт е страшно зает.

И отново се зае с готвенето.

— Пък и не ви трябва той, а господин Ааа. Идете с писмото до съседната ферма, до синия канал. Господин Ааа ще ви каже всичко, което поискате да узнаете.

— Нищо не искаме да узнаваме — възрази капитанът и нацупи дебелите си устни. — Вече го знаем.

— Имате писмото, какво повече искате? — изтърси направо тя. И не каза нито дума повече.

— Е — каза капитанът.

Никак не му се искаше да тръгва. Стоеше, сякаш очакваше нещо. Приличаше на дете, взиращо се в празна коледна елха.

— Е — повтори той. — Да тръгваме, момчета.

Четиримата излязоха в горещия безмълвен ден.

След половин час господин Ааа, който седеше удобно в библиотеката си и отпиваше глътки електрически пламък от метална чаша, чу гласовете отвън на каменната пътека. Надникна през прозореца и заразглежда четиримата униформени мъже, които примижаваха нагоре към него.

— Вие ли сте господин Ааа? — извикаха те.

— Същият.

— Господин Ттт ни изпрати при вас! — изкрещя капитанът.

— И защо? — поинтересува се господин Ааа.

— Беше зает!

— Ама че безобразие — саркастично отбеляза господин Ааа. — Да не би да си мисли, че нямам друга работа, освен да забавлявам хората, с които няма време да се разправа?

— Не това е важното, сър — извика капитанът.

— Е, за мен е. Имам много за четене. Господин Ттт е страшно невнимателен към другите. Не му е за първи път да се отнася така към мен. Ако обичате, спрете да махате с ръце, докато не приключа. И внимавайте. Хората обикновено ме слушат, когато говоря. Или ще ме изслушате любезно, или изобщо няма да говоря.

Четиримата мъже в двора се размърдаха неспокойно и отвориха уста, а вените на лицето на капитана се издуха и в очите му се появиха сълзи.

— А сега — наставнически продължи господин Ааа, — кажете, мислите ли, че е прилично господин Ттт да се държи по такъв недостоен начин?

Четиримата го зяпаха в жегата.

— Ние сме от Земята! — каза капитанът.

— Според мен това е крайно непочтено от негова страна — мърмореше господин Ааа.

— Космически кораб. Дойдохме с него. Ето го там!

— Знаете ли, не за първи път Ттт се показва така неразумен.

— Чак от Земята.

— Знаете ли, мисля да му се обадя и да му дам да се разбере.

— Само ние четиримата, аз и тези тримата, моят екипаж.

— Да, ще му се обадя, точно така!

— Земя. Ракета. Хора. Пътуване. Космос.

— Ще му се обадя и добре ще го подреда! — извика господин Ааа и изчезна като кукла от сцената на куклен театър. В течение на една минута се чуваха яростни гласове над неизвестно какъв шантав механизъм. Долу капитанът и хората му гледаха с копнеж към красивия си кораб на хълма, така прекрасен, скъп и съвършен.

Господин Ааа се подаде на прозореца с неопишимо ликуваща физиономия.

— Извиках го на дуел! Богове! На дуел!

— Господин Ааа... — отново започна капитанът, колкото се може по-търпеливо.

— Ще го застрелям, тъй да знаете!

— Господин Ааа, бих желал да ви *кажа*. Изминахме шейсет милиона мили.

Господин Ааа го изгледа, сякаш го забелязваше едва сега.

— Откъде казахте, че идвате?

Капитанът грейна в усмивка.

— Е, *сега* вече стигнахме донякъде! — прошепна той на хората си и се обърна към господин Ааа. — Пропътувахме шейсет милиона мили. От Земята.

Господин Ааа се прозя.

— По това време на годината разстоянието е само *петдесет* милиона мили — отбеляза и вдигна някакво страховито на вид оръжие. — Е, а сега трябва да тръгвам. Вземете тази глупава бележка, макар да не зная каква полза ще имате от нея, идете до градчето Йопр оттатък онзи хълм и разкажете на господин Иии. *Той* е човекът, който ви трябва. А не господин Ттт, този идиот; отивам да го убия. Не съм ви нужен и аз, тъй като не сте по моята специалност.

— Специалност, специалност! — избухна капитанът. — Трябва ли да имате определена специалност, за да приветствате пришълци от Земята!

— Не бъдете глупав, всеки знае *това*!

Господин Ааа се втурна надолу.

— Довиждане! — викна и хукна по пътеката като пощурял пергел.

Четиримата пътешественици стояха като гръмнати.

— Все пак ще намерим някой, който да ни изслуша — най-сетне промълви капитанът.

— Може пък да се махнем и пак да се върнем — навъсено предложи един от хората му. — Да излетим и да кацнем пак. Да им дадем време да организират празненството.

— Може да се окаже добра идея — промърмори умореният капитан.

Малкото градче бе пълно с хора, които влизаха и излизаха през врати, поздравяваха се един друг, носеха най-разнообразни златни, сини и алени маски, маски със сребърни устни и бронзови вежди, усмихнати и намръщени, в зависимост от настроението на собственика им.

Четиримата мъже, изпотени от дългото ходене, спряха и запитаха едно малко момиченце къде е домът на господин Иии.

— Там — кимна им детето.

Капитанът се отпусна нетърпеливо, но и внимателно на коляно и се вгледа в миловидното ѝ лице.

— Момиченце, искам да поговоря с теб.

Настани я на коляното си и постави свитите ѝ ръчички в големите си длани, сякаш бе време за приказка за лека нощ — която обмисляше бавно, с огромно търпение и удоволствие.

— Е, чуй ме сега, момичето ми. Преди шест месеца на Марс е пристигнала друга ракета. В нея бяха един човек на име Йорк и неговият помощник. Нямаме представа какво се е случило с тях. Може да са се разбили. Пристигнали са с ракета. Също като нас. Трябва да я видиш! *Огромна* ракета! И тъй, ние сме *Втората* експедиция, след Първата. И дойдохме тук чак от Земята...

Момиченцето разсеяно освободи едната си ръка и потупа безизразната златна маска на лицето си. После извади един златен паяк-играчка и го пусна на земята, докато капитанът продължаваше да говори. Паякът послушно се изкатери до коляното ѝ, а тя го наблюдаваше невъзмутимо през цепките на безизразната си маска. Капитанът я разтърси нежно и продължи да дудне разказа си.

— Ние сме земни хора — каза той. — Вярваш ли ми?

— Да. — Момиченцето гледеше пръстите на краката си — как шават насам-натам в прахта.

— Чудесно. — Капитанът я щипна по ръката, донякъде шеговито, донякъде гадничко, за да я накара да го погледне. — Построихме своя собствена ракета. Можеш ли да *повярваш*?

Момиченцето пъхна пръст в носа си.

— Да.

— И... извади си пръста от носа, детенце... *аз* съм капитанът и...

— И никой никога досега не е прекосявал космоса с такава голяма ракета — издекламира със затворени очи малкото създание.

— Чудесно! Откъде знаеш?

— О, телепатия. — И детето избърса небрежно пръст в коляното си.

— Е, няма това не е *вълнуващо*? — извика капитанът. — Не се ли радваш?

— По-добре веднага идете при господин Иии — каза момичето и пусна паяка на земята. — Господин Иии ще се радва да поговори с вас.

Отдалечи се тичешком, а паякът-играчка послушно зацъка след нея.

Капитанът продължи да клечи с протегнатата ръка, загледан след момиченцето. Очите му се бяха размътили също като главата му. Погледна празните си длани. Устата му зяпна. Другите трима стояха до него в компанията на сенките си. Плюха върху каменната улица...

Господин Иии отвори вратата. Бил тръгнал на лекция, но имал свободна минута, стига да влязат по-скоро и да му кажат от какво се нуждаят...

— От малко внимание — отвърна капитанът. Бе уморен, със зачервени очи. — Ние сме от Земята, имаме си ракета, четирима сме, екипаж и капитан, изтощени сме, гладни, искаме да поспим някъде. Бихме желали някой да ни даде ключа от града или нещо подобно, някой да се ръкува с нас, да вика „Ура!“ и „Браво, човече!“ В общи линии, това е.

Господин Иии бе висок, сякаш парообразен и кльощав, с дебели сини кристали над жълтеникавите очи. Наведе се над бюрото си и затършува из книжата, като от време на време хвърляше изпитателни погледи към гостите.

— Е, май формулярите не са тук, така *мисля*. — Започна да рови из чекмеджетата. — Уф, къде ли съм ги набутал? Някъде. Някъде тук. О, *ето* ги! Ето!

Вдигна ги оживено.

— Естествено, ще трябва да ги подпишете.

— Трябва ли да минаваме през всички тези глупави формалности?

Господин Иии му отправи дебел стъклен поглед.

— Казвате, че сте от Земята, нали? Е, не ви остава нищо друго, освен да подпишете.

Капитанът написа името си.

— Желаете ли и другите да се подпишат?

Господин Иии погледна капитана, после спътниците му, и избухна в подигравателен смях.

— *Те* да подпишат. Хо-хо! Ама че смешно. *Те*... ох, *те* да подпишат! — От очите му потекоха сълзи. Плесна се по коляното и се преви, кискаше се неудържимо. Накрая се хвана за края на бюрото и се изправи. — *Те* да подпишат!

Четиримата мъже се намръщиха.

— Какво му е смешното?

— *Те* да подпишат! — отново повтори останалият без дъх господин Иии. — Ама че смешно. Трябва да го разкажа на господин Ццц!

Прегледа попълнения формуляр, като продължаваше да се смее.

— Всичко изглежда наред — каза накрая. — Дори съгласието за евтаназия, ако се появи такава неотложна нужда.

Отново се захили.

— Съгласие за *какво*?

— Не говорете. Имам нещо за вас. Ето. Вземете този ключ.

Капитанът се изчерви.

— Това е голяма чест.

— Това не е ключът на града, глупчо! — срязва го господин Иии. — А просто за Дома. Тръгнете по ей онзи коридор, отключете голямата врата, влезте вътре и затворете хубаво. Можете да пренощувате там. На сутринта ще изпратя господин Ццц да ви види.

Капитанът колебливо взе ключа и остана да стои, загледан в пода. Хората му не помръдваха. Сякаш им бяха източили цялата кръв и

ракетна треска. И бяха оставени съвсем пресушени.

— Какво има? Какво не е наред? — заинтересува се господин Иии. — Какво чакате? Какво искате? — Приблужи, наведе се и разглежда лицето на капитана. — Хайде, казвайте!

— Май дори вие не можете... — промълви капитанът. — Тоест, искам да кажа, да се опитате, или да си помислите... — Той се поколеба. — Положихме много усилия, изминахме дълъг път, не можете ли просто да ни стиснете ръцете и да кажете едно „Браво на вас“, не... мислите ли?

Гласът му заглъхна.

Господин Иии отсечено протегна ръка.

— Поздравления! — Усмихна им се студено. — Поздравления — повтори и се обърна. — Трябва да вървя. Използвайте ключа.

И без да им обръща повече внимание, сякаш се бяха стопили на пода, господин Иии започна да обикаля из стаята и да пълни малкото си куфарче с документи. Остана вътре цели пет минути, но не се обърна нито веднъж към скръбния квартет, който стоеше с наведени глави, с уморени крака и помръкнали очи. Докато излизаше през вратата, господин Иии бе зает да разглежда ноктите си...

Тръгнаха умърлушено по коридора в слабата светлина на тихия следобед. Стигнаха до голяма излъскана сребърна врата и сребърният ключ я отвори. Влязоха, затвориха и се обърнаха.

Намираха се в огромна осветена от слънцето зала. Мъже и жени седяха на маси или се бяха събрали на групички и разговаряха. При звука от затварянето на вратата се обърнаха към четиримата униформени.

Един марсианец пристъпи напред и се поклони.

— Аз съм господин Ууу.

— Аз пък съм капитан Джонатан Уилямс от Ню Йорк, Земята — вече равнодушно отвърна капитанът.

Залата незабавно гръмна!

Гредите на тавана се разтресоха от викове и възгласи. Хората се втурнаха напред, махаха и крещяха радостно, събаряха маси, ликуваха, тълпяха се около хората от Земята, след което ги вдигнаха и ги понесоха на ръце. Обиколиха шест пъти цялата зала, като подскачаха и пееха.

Хората от Земята бяха тъй потресени, че се оставиха да ги носят цяла минута, преди да започнат да се смеят и да си викат един на друг.

— Хей! Това вече ми *харесва!*

— Това е живот! Еха! Ура! Хей!

Намигаха си. Вдигаха ръце и пляскаха.

— Хей!

— Ура! — рече тълпата.

Настаниха ги на една маса. Виковете утихнаха.

Капитанът едва не се разрида.

— Благодаря ви. Хубаво е, страшно е хубаво.

— Разкажете ни за себе си — подкани ги господин Ууу.

Капитанът прочисти гърлото си.

Докато говореше, аудиторията охкаше и ахкаше. Той представи екипажа си; всички произнесоха по една кратка реч и останаха смутени от бурните аплодисменти и овации.

Господин Ууу тупна капитана по рамото.

— Радвам се да видя и други хора от Земята! Аз също съм оттам.

— Вие? От Земята? — Капитанът го зяпна. — Но как е възможно? С ракета ли дойдохте? Нима наистина космическите полети съществуват от векове? — Гласът му бе изпълнен с разочарование. — От коя страна сте?

— От Тюиереол. Пристигнах чрез силата на духа на тялото ми, преди много години.

— Тюиереол — повтори капитанът. — Не съм чувал за такава страна. А какво беше това за силата на духа на тялото?

— А това е госпожица Ррр, тя също е от Земята. *Нали*, госпожице Ррр?

Госпожица Ррр кимна и се разсмя малко странно.

— А също така господин Тъъ, господин Яяя и господин Ввв!

— Аз пък съм от Юпитер — изпъчи се един мъж.

— А аз — от Сатурн! — заяви друг и очите му проблеснаха лукаво.

— Юпитер, Сатурн — промърмори капитанът, премигваше.

Беше станало много тихо; хората стояха наоколо или седяха на странно празните за банкет маси. Жълтите им очи блестяха, под скулите им имаше тъмни сенки. Капитанът едва сега забеляза, че няма

прозорци; светлината като че ли проникваше през стените. Имаше само една врата.

Капитанът трепна.

— Нещо не е наред. Къде на Земята се намира Тюиереол? Някъде край Америка ли е?

— Какво е Америка?

— Не сте чували за Америка? Казвате, че сте от Земята, а не знаете за Америка!

Господин Ууу се изправи гневно.

— Земята е планета на морета и единствено на морета. Там няма суша. Аз съм от Земята и го зная.

— Чакайте малко. — Капитанът отстъпи назад. — Изглеждате като обикновен марсианец. Жълти очи. Кафява кожа.

— На Земята има само *джунгла* — гордо заяви госпожица Ррр. — Аз съм от Орри, от изградената със сребро цивилизация!

Сега капитанът се обърна и изгледа поред господин Ууу, после господин Тъъ, господин Ззз, господин Ннн, господин Ххх и господин Ббб. Жълтите им очи се разширяваха и свиваха на светлината, фокусираха се и се разсейваха. Започна да трепери. Накрая се обърна към хората си и ги изгледа мрачно.

— Разбирате ли какво е това?

— Какво, сър?

— Това не е никакво празненство — уморено отвърна капитанът. — Не е никакъв банкет. Това не са представители на властите. Не е импровизирано парти. Вижте очите им. Чуйте ги само!

Никой не смееше да поеме дъх. Само очите им шареха из затворената стая.

— Едва сега разбирам... — Гласът на капитана звучеше кухо и сякаш много отдалеч. — Едва сега разбирам защо всеки ни даваше бележки и ни препращаше нататък, докато не се срещнахме с господин Иии, който ни прати по коридора с ключ да отворим вратата и да я затворим след себе си. И ето ни тук...

— Къде, сър?

Капитанът въздъхна.

— И ето ни в лудницата.

Бе нощ. Голямата зала бе потънала в тишина и бе слабо озарена от скрити светлини в прозрачните стени. Четиримата мъже от Земята седяха около една дървена маса с унило клюмнали глави и си шепнеха. Мъже и жени лежаха сгушени на пода. В тъмните ъгли се долавяше по някое движение, от време на време мъж или жена размахваха ръце. На всеки половин час някой от екипажа се опитваше да отвори сребърната врата и се връщаше на масата.

— Не става, капитане. Добре сме заключени.

— Сериозно ли ни мислят за луди, сър?

— Напълно. Точно затова не ни посрещнаха с гръм и трясъци. Просто са ни изтърпявали; явно тук психичните заболявания не са рядкост. — Той посочи тъмните спящи тела около тях. — Параноици, всички до един! И как само ни посрещнаха! В един момент... — в очите му блесна и угасна пламъче — в един момент си помислих, че най-сетне наистина ни посрещат. Цялото онова викане, пеене и речи. Доста приятно, нали... поне докато траеше?

— Колко време ще ни държат тук, сър?

— Докато не докажем, че не сме ненормални.

— Това не би трябвало да е трудно.

— *Надявам се.*

— Не изглеждате особено сигурен, сър.

— Не съм. Вижте в онзи ъгъл.

Един мъж клечеше в мрака. От устата му излизаше син пламък, който прие заоблените форми на дребна гола жена. Тя разцъфтя нежно сред парите от кобалтова светлина, като шепнеше и въздишаше.

Капитанът кимна към друг ъгъл. Там стоеше жена и се променяше. Отначало бе вградена в кристална колона, после се разтопи и се превърна в златна статуя, в жезъл от полиран кедър и накрая — отново в жена.

Навсякъде из среднощната зала хората си играеха с тънки виолетови пламъци, променяха се и се движеха, защото именно нощта бе времето на промените и емоциите.

— Вълшебници, магьосници — прошепна един от мъжете.

— Не. Халюцинации. Предават ни своето безумство, за да виждаме и ние халюцинациите им. Телепатия. Самовнушение и телепатия.

— Това не ви ли тревожи, сър?

— Тревожи ме. Ако халюцинациите могат да изглеждат така „истински“ за нас и за всеки друг, ако могат да са така грабващи и правдоподобни, то няма нищо чудно, че са ни приели за луди. Щом онзи мъж може да създаде малката синя огнена жена, а жената да се превръща в колона, какво им пречи на нормалните марсианци да решат, че *ние* сме създали ракетата си с *нашите* умове?

— О! — възкликнаха хората му в сенките.

Около тях в огромната зала подскачаха, припламваха и изчезваха сини пламъци. Малки демони от червен пясък тичаха между зъбите на спящите. Жени се превръщаха в блестящи змии. Миришеше на влечуги и животни.

На сутринта всички изглеждаха свежи, щастливи и напълно нормални. Нямаше никакви пламъци и демони. Капитанът и хората му чакаха до сребърната врата с надеждата, че тя ще се отвори.

Господин Ццц дойде след около четири часа. Имаха чувството, че е прекарал поне три часа от другата страна и ги е изучавал, преди да влезе и да ги покани в малкия си кабинет.

Бе приветлив усмихнат мъж, ако можеше да се вярва на маската му — на нея бяха нарисувани не една, а три усмивки. Зад нея се чуваше гласът на не толкова радушен психолог.

— Значи вие сте новата беля?

— Мислите, че сме луди, но не сме — каза капитанът.

— Съвсем не. Не мисля, че *всички вие* сте луди. — Психологът посочи с малката си пръчица капитана. — Не. Само вие, сър. Останалите са вторични халюцинации.

Капитанът се плесна по коляното.

— *Това* било значи! Ето защо господин Иии така се смееше, когато го попитах дали не иска и хората ми да подпишат!

— Да, господин Иии ми разказа. — Психологът се разсмя през ухилената си маска. — Добра шега. Докъде бях стигнал? А, да, до вторичните халюцинации. Идват жени, от ушите на които използват змии. Когато ги излекувам, змиите изчезват.

— Ще се радваме да бъдем излекувани. Хайде, започвайте.

Господин Ццц изглеждаше изненадан.

— Колко необичайно. Малцина искат да бъдат излекувани. Нали разбирате, лечението е драстично.

— Действайте! Сигурен съм, че сам ще се уверите, че всички сме съвсем с всички си.

— Нека проверя документите ви, за да съм сигурен, че са в ред за „лечението“. — Той прелисти една папка. — Да. Знаете ли, случаи като вашия се нуждаят от специално „лечение“. Хората в онази зала са с по-леки заболявания. Щом обаче сте стигнали толкова далеч — с първични, вторични, слухови, обонятелни и вкусови халюцинации, както и с осезателни и оптични фантазии, — положението е наистина много сериозно. Ще трябва да прибегнем до евтаназия.

Капитанът скочи с рев.

— Вижте какво, до гуша ни дойде! Прегледайте ни, чукайте ни по коленете, проверете сърцата ни, изследвайте ни, задавайте ни въпроси!

— Можете да говорите свободно.

Капитанът говори разпалено цял час. Психиатърът слушаше.

— Невероятно — замислено каза накрая. — Това е най-подробната фантазия, която съм чувал.

— По дяволите, ще ви покажем ракетата си! — изкрещя капитанът.

— Ще се радвам да я видя. Можете ли да я материализирате в тази стая?

— О, че как. Намира се в папката, под буква Р.

Господин Ццц сериозно заразглежда папката. После изцъка с език и я затвори.

— Защо ми казахте да търся? Ракетата не е там.

— Естествено, че не е, идиот такъв! Майтапех се. Лудите майтапят ли се?

— Понякога може да се намери по някое странно чувство за хумор. А сега ме заведете при ракетата си. Искам да я видя.

Бе пладне. Беше станало много горещо, когато стигнаха до ракетата.

— Така значи.

Психологът отиде до кораба и го почука. Разнесе се тихо кълтене.

— Мога ли да вляза? — лукаво попита той.

— Можете.

Господин Ццц пристъпи вътре и дълго не се появи.

— Ама че идиотско, вбесяващо положение! — Капитанът дъвчеше пура, докато чакаше. — Иде ми да се върна у дома и да кажа на хората да не се занимават с Марс. Ама че подозрителна сбирщина кретени!

— Изглежда, голяма част от населението им е побъркана, сър. Това като че ли е основната причина за съмненията им.

— Въпреки това всичко е адски дразнещо.

След половин час ровене, чукане, слушане, мирисане и опитване психологът най-сетне се появи навън.

— Е, *сега* вярвате ли! — изкрещя капитанът, сякаш се обръщаше към глух.

Психологът затвори очи и сбърчи нос.

— Това е най-невероятният пример на осезателна халюцинация и хипнотично внушение, с който съм се сблъскавал. Разгледах вашата „ракета“, както я наричате. — Почука корпуса. — Чувам я. Звукова илюзия. — Пое въздух. — Подушвам я. Обонятелна халюцинация, предизвикана чрез телепатия. — Целуна кораба. — Вкусвам я. Вкусова илюзия!

Стисна ръката на капитана.

— Мога ли да ви поздравя? Вие сте психопатичен гений! Създали сте абсолютно завършено творение! Проектирането на собствения ви психически живот в съзнанието на друг чрез телепатия и запазване на халюцинациите от отслабване е почти невъзможна задача. Хората в Дома обикновено се ограничават със зрителните халюцинации, в най-добрия случай — с комбинация между зрителни и слухови. А вие сте успели да балансирате всичко накуп. Вашето безумие е напълно съвършено!

— Моето безумие?!

Капитанът бе съвсем пребледнял.

— Да, да, що за чудесно безумие. Метал, гума, гравитационни уреди, храна, дрехи, гориво, оръжия, подвижни стълби, болтове, гайки, лъжици... Вътре наброих десет хиляди отделни предмета! Никога не съм виждал толкова завършено нещо. Имаше дори *сенки* под койките и под *всичко* останало! Каква концентрация на волята! И всичко, независимо как или кога го проверявах, си имаше миризма, осезаемост, вкус, звук! Дайте да ви прегърна!

Най-сетне отстъпи назад.

— Ще напиша върху вас най-голямата си монография! Следващия месец ще представя случая ви пред Марсианската академия! Вижте се само! Та вие сте сменили дори цвета на очите си от жълти на сини, кожата ви от кафява е станала розова. А дрехите, а ръцете ви! С по пет пръста вместо шест! Биологични метаморфози чрез психическа неуравновесеност! А и тримата ви приятели...

Извади малък пистолет.

— Естествено, неизлечим случай. Бедният невероятен човек. Мъртъв ще сте по-щастлив. Имате ли някакви последни думи?

— Спрете, за Бога! Не стреляйте!

— Нещастно създание. Ще те освободя от това страдание, накарало те да си въобразяваш ракетата и тези трима мъже. Ще бъде завладяващо да гледам как приятелите ти и ракетата изчезват, след като те убия. Ще напиша хубава статия за разпадането на невротичните образи, наблюдавано от първо лице.

— Аз съм от Земята! Казвам се Джонатан Уилямс, а това...

— Да, зная — успокой го господин Ццц и стреля.

Капитанът рухна с куршум в лицето. Останалите трима изкрещяха.

Господин Ццц се облещи към тях.

— Продължавате да съществувате? Направо страотно! Халюцинации с времева и пространствена устойчивост! — Насочи оръжието към тях. — Е, така ще ви уплаша, че ще изчезнете.

— Не! — изкрещяха тримата мъже.

— Звуков апел дори след смъртта на пациента — отбеляза господин Ццц, докато ги застрелваше.

Тримата останаха да лежат неподвижни на пясъка, без да се променят.

Той ги ритна. После почука по кораба.

— Продължава да е тук! И *те* също!

Стреля отново и отново в телата. После отстъпи назад. Усмехнатата маска падна от лицето му.

Физиономията на психолога бавно се промени. Челюстта му увисна. Пистолетът се изхлузи от пръстите му. Очите му гледаха празно и отсъстващо. Той вдигна ръце и се завъртя неуверено. Заопипва телата. Устата му се изпълни със слюнка.

— Халюцинации — мърмореше трескаво. — Вкус. Зрение. Мирис. Звук. Осезание.

Размаха ръце. Очите му се изцъклиха. От устата му започна да излиза пяна.

— Махайте се! — изкрещя на телата. — Махай се! — викна към кораба.

Погледна треперещите си ръце.

— Заразен съм — прошепна невярващо. — Прехвърлило се е върху мен. Телепатия. Хипноза. Сега и аз съм луд. Заразен. От халюцинации във всички форми на възприятието.

Спря и затърси с изтръпнали пръсти пистолета.

— Има само едно лекарство. Един-единствен начин да ги накарам да се махнат, да изчезнат.

Проехтя изстрел. Господин Ццц се строполи.

Четири човешки трупа лежах на слънцето. Господин Ццц също.

Ракетата стоеше килната върху малкия слънчев хълм, без да изчезва.

Жителите на градчето я намериха привечер и се зачудиха какво ли е това. Никой не знаеше, така че я продадоха на един вехтошар, която я откара да я разреже и да я продаде на вторични суровини.

Цяла нощ валя. Следващият ден бе ясен и топъл.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.